

Ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Χριστοῦ

Anthony Bloom

«Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, δέσποτα, κατὰ τὸ ρῆμα σου ἐν εἰρήνῃ· ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν, φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ» (Λκ. 2. 29-32)

Τὰ λόγια τοῦ Ἁγίου Συμεῶν σημειώνουν τὸ τέλος μιᾶς μακρᾶς περιόδου χιλιάδων χρόνων κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ὁποίων οἱ ἄνθρωποι ζοῦσαν χωρὶς τὸ Θεό· εἶχαν περάσει χιλιάδες χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Ἄδὰμ εἶχε χύσει τὸ πρῶτο του δάκρυ, ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε θρηγήσει γιὰ πρώτη φορά πάνω στὴ γῆ ἐκείνη στὴν ὁποία δὲν εὔρισκες πιά τὸ Θεὸ ἀνάμεσα στὰ πλάσματά Του.

Ὁλόκληρη ἡ γῆ, ὅλο τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ποθοῦσε τὴν ἡμέρα ἐκείνη ποὺ ἐπιτέλους θὰ συναντοῦσε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά τὸ Θεὸ του πρόσωπο μὲ πρόσωπο. Νὰ λοιπὸν ποὺ ἡ μέρα ἐκείνη εἶχε φτάσει: ὁ Θεὸς ἔγινε ἄνθρωπος μέσα σὲ μιὰ φάτνη στὴ Βηθλεέμ· ὁ Αἰώνιος μπῆκε μέσα στὸ χρόνο· ὁ Ἀπεριχώρητος καὶ Ἀτελεύτητος ὑπάχθηκε στοὺς περιορισμοὺς τῆς κτιστῆς μας κατάστασης.

Αὐτὸς ποὺ εἶναι ἡ ἴδια ἡ ἀγιότητα μπῆκε στὸν κόσμο τῆς ἁμαρτίας τὴ μέρα τοῦ βαπτίσματός Του μὲ τὸ νὰ βυθιστεῖ στὰ φοβερὰ νερὰ τοῦ Ἰορδάνη μέσα στὰ ὁποία οἱ ἄνθρωποι εἶχαν ἀποπλύνει τὰ ἁμαρτήματά τους· βυθίστηκε στὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ σὰν μέσα στὰ νεκρὰ νερὰ τῆς μυθολογίας καὶ τῶν παραμυθιῶν καὶ βγήκε φορτισμένος μὲ τὴ νέκρα καὶ τὴ θνητότητα τῶν ἀνθρώπων τοὺς ὁποίους εἶχε ἔλθει νὰ σώσει.

Σήμερα θυμόμαστε τὴν Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου, τὴ συνάντησή Του μὲ τὸ πρῶτο πρόσωπο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Μητέρα Του, τὸ ὁποῖο μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος Τὸν εἶχε διαισθανθεῖ ὡς Θεό. Ἡ τραγωδία τῆς ἀποστέρησης τοῦ Θεοῦ τὴν ὁποία βρῖσκουμε στὴν Παλαιὰ Διαθήκη καὶ τὸν εἰδωλολατρικὸ κόσμο ἔχει τελειώσει· ὁ Κύριος εἶναι μαζί μὲ τὸ λαό Του· ἡ πληρότητα τῆς Θεότητος κατοικεῖ πάνω στὴ γῆ αὐτή.

Μιὰ νέα, ὅμως, τραγωδία ἀρχίζει, ἡ πορεία τοῦ Θεανθρώπου πρὸς τὸ Σταυρό. Ὁ Χριστὸς γεννήθηκε στὴ χώρα τοῦ θανάτου καὶ μὲ σκοπὸ Του νὰ πεθάνει. Γεννήθηκε μὲ σκοπὸ Του νὰ πεθάνει γιὰ χάρη μας. Ἄν προσέξατε τὰ ἀναγνώσματα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης τὰ ὁποία διαβάζονται γιὰ τὴ γιορτὴ αὐτή, εἶναι πιθανὸ νὰ καταλάβετε τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους θεσπίστηκε.

Στὸ δέκατο τρίτο κεφάλαιο τῆς Ἐξόδου διαβάζουμε ὅτι ὁ Θεὸς ζήτησε ἀπὸ τὸ Μωυσῆ τὴν καθιέρωση τοῦ κάθε πρωτότοκου ἀγοριοῦ, τὴν προσφορά τοῦ παιδιοῦ σὰν μιὰ θυσία σὲ μνήμη τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ Ἰσραὴλ σώθηκε ἀπὸ τὴ δουλεία τῶν Αἰγυπτίων μέσῳ τοῦ θανάτου ὅλων τῶν πρωτοτόκων τῆς Αἰγύπτου.

Ἡ παρουσίαση αὐτὴ τοῦ κάθε πρωτότοκου βρέφους στὸ Νὰὸ δὲ σήμαινε μιὰ πλήρη ἀφιέρωση στὸ Θεό: τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἐπέστρεφαν στὴ συνέχεια πίσω στὴν καθημερινὴ κοσμικὴ ζωὴ. Ἡ παρουσίαση σήμαινε τὴν ἄφεσή τους στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, σήμαινε

ὅτι ὁ Θεὸς εἶχε πάνω τους δικαίωμα ζωῆς καὶ θανάτου καὶ τὸ γεγονός αὐτὸ ἀναγνωρίζοταν ἀπὸ τὸ ὅτι οἱ γονεῖς πλήρωναν γιὰ τὸ παιδί σὰν λύτρα ἓνα ἄμνὸ ἢ ἓνα ζεῦγος περιστεριῶν.

Ὁ πρωτότοκος ἦταν πραγματικὰ μιὰ αἱματηρὴ θυσία, ἡ ὁποία ἀναβαλλόταν ἀπὸ αἰῶνα σὲ αἰῶνα μέχρι τὴ μέρα ποὺ ὁδηγήθηκε στὸ ναὸ ὁ Μονογενὴς Γιὸς τοῦ Θεοῦ ποὺ εἶχε γίνει Γιὸς τῆς Παρθένου, ὁ «υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου». Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἀνθρώπινη ἱστορία ἡ αἱματηρὴ αὐτὴ θυσία ἔγινε δεκτὴ ἀπὸ τὸ Θεὸ παρὰ τὸ γεγονός ὅτι τὸ ἀντικατάστατο τῆς θυσίας εἶχε προσφερθεῖ, αὐτὴ τὴ μοναδικὴ φορὰ ὁ Θεὸς Πατέρας δέχτηκε καὶ τὸν ἴδιο τὸ θάνατο τοῦ Βρέφους.

Ἡ θυσία ἔπρεπε νὰ περιμένει τὸν καιρὸ τῆς· πέρασαν κάπου τριάντα χρόνια ἀπὸ τὴν παρουσίαση τοῦ βρέφους μέχρι τὸ θάνατο τοῦ ὠριμοῦ Ἰησοῦ· ἡ θυσία, ὅμως, εἶχε γίνει δεκτὴ καί, ὅταν ἦλθε ὁ καιρὸς, τὸ βρέφος ποὺ εἶχε προσφερθεῖ ἀπὸ τὴν Παρθένο Μαρία πέθανε στὸ Γολγοθᾶ πάνω σ' ἓνα σταυρὸ.

Ἐνῶ ὁ Ἅγιος Συμεὼν διακήρυττε τὴ λύτρωση τοῦ κόσμου ἀπὸ τὴ μακραίωνη ἀποξένωσή του ἀπὸ τὸ Θεό, ἔδινε ταυτόχρονα καὶ στὴ Θεομήτορα τὴ φοβερὴ προειδοποίηση ὅτι μιὰ ρομφαία θὰ διαπερνοῦσε καὶ τὴ δικὴ τῆς τὴν καρδιά, ὅτι ἡ θυσία ποὺ ἀναστελλόταν γιὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη θὰ φανεωνόταν κάποια μέρα σὰν θεϊκὴ βουλή καὶ θὰ ἀποτελοῦσε ἓνα τραγικὸ μονοπάτι γιὰ τὸ Χριστὸ καὶ γιὰ ἐκείνη (Λκ. 2. 34, 35).

Ὁ Χριστὸς ἀκολούθησε πραγματικὰ τὸ τραγικὸ αὐτὸ μονοπάτι, τὸ μονοπάτι τῆς ἀνθρώπινης καὶ τῆς Θείας ἐγκατάλειψης, τὴν ὁδὸ πρὸς τὸν Κῆπο τῆς Γεθσημανῆ καὶ τὸ θάνατο τοῦ Γολγοθᾶ. Ὁ θάνατός Του ἦταν μιὰ καταπάτηση τοῦ θανάτου ἐφ' ὅσον ἀναστήθηκε ζωντανὸς ἀπὸ τὸ μνήμα. Ἐπειτα, ἀναλήφθηκε μὲ δόξα καὶ μᾶς ἔδωσε τὸ Ἅγιό Του Πνεῦμα καί, ὅμως, οὔτε καὶ τότε δὲν ἐξαλείφεται τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ καὶ ἡ τραγωδία τοῦ κόσμου δὲ φτάνει στὸ τέλος τῆς.

Ὁ ἐγερωθὴς Χριστὸς ἔχει στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια Του τὰ σημάδια ἀπὸ τὰ καρφιά, στὴν πλευρὰ τὴν οὐλὴ ἀπὸ τὴ λόγχη καὶ στὸ μέτωπό Του τὰ σημάδια ἀπὸ τὴν κορώνη, τὴν ὁποία Τοῦ εἶχαν φορέσει κοροϊδευτικά, τὸ στεφάνι ποῦ, ἀντὶ νὰ εἶναι βασιλικό, εἶχε γίνει ἀπὸ ἀγκάθια. [...]

Πηγή: Ἱστολόγιο Ἁγίας Ζώνης